

[Per Møller.]

je, man har haft til at gøre det så godt som muligt, men for det andet fremhæver betænkningen også, at det er nødvendigt at tage hensyn til, som det siges, de omfattende behov, der er for udvidelse og forbedring ikke mindst på uddannelsesvæsenets område. Det er sådan set det, der er opgaven, når vi skal løse alle de store uddannelsesmæssige opgaver, vi har for os, at finde en balance mellem, hvad der er det bedst mulige, og hvad man har råd til.

Det er imidlertid væsentligt, at udvalgsbehandlingen ikke på noget punkt har afsvækket det, undervisningsministeren fremhævede i sin fremsættelse, hvor han sagde, at begrænsningen i Odense sker, uden at man berører antallet af studenter eller på anden måde foretager væsentlige indgreb i de forudsatte funktioner i centret. Det var en afgørende passage i undervisningsministerens fremsættelse, og udvalgsbehandlingen har ikke afsvækket dette grundlæggende syn.

Derfor kunne det ikke andet end undre, at hr. Camre på den ene side anbefalede forslaget i den nedskårne form, men på den anden side sagde, at dette indebar, at man deklasserer Odense universitetscenter til et andenklassers universitet. Hvis det virkelig var så ringe, ja, så må det overraske, at hr. Camre på socialdemokratiets vegne alligevel anbefaler at stemme for det. Påstanden om, at man godtager det af frygt for at komme frem med paradeforslag, virker ikke særlig overbevisende, især ikke efter de mange skarpe ord, vi hørte hr. Camre komme med, skarpe ord, som simpelt hen afviste en reel forhandling om et videregående forlig om universiteternes udbygning. For når hr. Camre siger, at han vil gerne have forlig, men at det udelukkende kan ske på socialdemokratiets grundlag, ja, så vil jeg ikke opfatte det som udtryk for nogen helt ægte forligsvilje.

Jeg tror, det afgørende ved forslaget er, at det har taget rimeligt hensyn til de to sider i balancen, nemlig kvalitetskravet og økonomien, og hermed skal jeg anbefale, at det godtages i den foreliggende skikkelse.

Grethe Philip: Da vort partis ordfører er fraværende, vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til det lovforslag, vi her behandler. Også vi i det radikale venstre ser naturligvis med beklagelse, at vi har modificeret

det oprindelige projekt. På den anden side er det ikke nogen helt enestående begivenhed, at man planlægger noget og det viser sig at være dyrere, end man oprindeligt havde tænkt sig den samlede sum, og så må det modificeres. Når det som her kan ske, uden at det griber afgørende ind i det, der dog er det afgørende her — det vigtige, at man kan give studenterne en forsvarlig undervisning i det antal, man har stilet mod på de tidspunkter, vi drøfter — så kan jeg ikke se, at der er sket noget skæbnesvangert, som vi ikke kan gå med til.

Hr. Camre lagde op til en større samlet debat om placeringen af universiteter og ikke mindst placeringen af universiteterne på Sjælland. Jeg synes, det er for tidligt her at gå ind i den debat; jeg er fuldstændig enig med hr. Camre i, at det vil være ønskeligt at få et forlig, det har jeg personligt ønsket meget stærkt lige fra første færd og også prøvet at stille mod det, og jeg er da helt klar over, at skal vi nå et forlig, så må vi også være villige til at lytte til, hvad de andre har af ønsker. Det mener jeg at vi har gjort løbende, og det håber jeg rigtignok også man vil fra hr. Camres partis side, sådan at vi virkelig til sidst med en vis gensidig afbøjning kan finde frem til et endeligt mål, vi alle sammen finder er rimeligt og acceptabelt.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi kan anbefale lovforslaget i den form, hvori det er fremsat, efter de forhandlinger, vi nu har haft.

Morten Lange: Nu var det en voldsom ouverture, hr. Camre indledte disse forhandlinger med; den svarer ikke til det indtryk, man har haft af forhandlingerne i dette folketingsudvalg, men i og for sig kan jeg godt forstå, hvis hr. Camre er vågnet op og er blevet vred. Der er ved at sprede sig i dette folketing en vis apati over for regeringens nedskæringsforslag. Der kommer jo ret jævnligt forslag af den type frem, der rammer snart det ene og snart det andet projekt, og kan man ikke komme med en konkret budgetnedsikring, så kan man lave anlægsstop, eller hvad man ellers kan finde på for at sætte tingene i stå. Fra tid til anden kan det nok føre til, at en eksplosion må være et rimeligt svar.

Jeg skal for mit eget vedkommende blot sige, at også i denne sag havde der været god